

Uilskuikens

Tineke Jonker & René van
Oorsouw

Schrijver: Tineke Jonker
Coverontwerp & Illustraties: René van Oorsouw
Tekeningen van: Sam, Gijs, Fabiënne, Sophie, Jelle en Lente
ISBN: 9789402146950

Hoofdstuk 1: juli

‘Oma, zullen we een pakje drinken in de hut?’ vraagt Jeppe.

‘Dat is goed maar we kunnen niet te lang blijven want dan horen we Maarten niet als hij wakker wordt,’ zegt oma.

Ze neemt een pakje Fristi uit de verpakking, doet wat snoepjes in een bakje, schenkt voor zichzelf een kopje thee in, neemt een koekje uit de trommel en zet alles op het dienblad. Dan lopen ze samen naar buiten.

Achter in de tuin heeft opa een geweldige boomhut getimmerd.

‘Dit is nog eens wat anders dan altijd maar dobberen op het water,’ had oma gezegd.

Opa en oma gingen vaak zeilen sinds opa niet meer werkte. ‘Dat kan nu want ik ben met pensioen,’ zei opa, en daarbij had hij een deftig gezicht getrokken. Voor de grap, want opa maakte altijd grapjes. Waar oma en Jeppe dan meestal heel hard om moesten lachen.

‘Kun je er wel inklimmen, oma?’, vraagt Jeppe. Oma knikt. Maar ze loopt voetje voor voetje de boomtrap op en ze is blij als ze zit, dat kun je zo zien.

‘Ik voel me net een eekhoorn,’ zegt oma, ‘die zitten net als wij zo naar buiten te koekeloeren.’

‘Wij hebben toch geen voorraad eikels aangelegd, oma,’ zegt Jeppe, ‘en we kunnen niet snel over die dunne takken racen.’

‘Je hebt gelijk,’ zegt ze terwijl ze in haar thee roert. Ze drinken zwijgend.

Opa komt aangelopen.

‘Ik zocht jullie al. Er ligt een klein mannetje te schreeuwen binnen,’ zegt hij.

Ze dalen het houten trapje weer af.

Hoofdstuk 2: juli

Maarten is twee. Hij vindt alles leuk wat zijn grote broer doet. Dat is zijn held. Maar hij mag niet overal aankomen. Zoals bijvoorbeeld nu Jeppe met K'nex aan het bouwen is. Die stukjes zijn veel te klein voor Maarten. Hij stopt álles in zijn mond.

Jeppe denkt aan zijn vriendjes die hij nu nooit meer kan zien. De tranen prikken weer achter zijn ogen maar hij wil niet huilen want dan begint oma ook weer.

‘Ga je mee de kippen voeren?’, vraagt opa, ‘je bouwwerk loopt niet weg en ik word gék van dat gekakel.’

Opa’s kippen zijn heel bijzonder. Het lijkt net of ze pantoffels aan hebben, zo grappig. Jeppe gooit handenvol voer op het zand in de ren en als bij toverslag zijn de kippen stil.

Opa’s grote hand ligt op Jeppes schouder en dat voelt fijn.

‘s Avonds eten ze aardappels, spinazie en een tartaartje. Maarten petst met zijn handen in zijn bord en oma roept: ‘Dát mag niet, lekker opeten toch?’

Als het avond is geworden brengt oma Maarten naar zijn bedje. Jeppe mag nog even opblijven. Hij wil tekenen en dat mag. Oma heeft nieuwe stiften voor hem gekocht. Mooie met punten die niet krassen. Jeppe pakt de zwarte uit de houder en tekent er een auto mee. Twee poppetjes zet hij er naast, ook zwart.

‘Wie zijn dat?’ vraagt opa. Jeppe kijkt niet op en mompelt: ‘weet ik niet.’

Er is een mooie kamer voor Jeppe ingeruimd, helemaal op zolder. Hij moet twee trappen op klimmen voor hij er is. Er hangen nieuwe rolgordijnen met auto's er op. En er staat een bed dat ook op een auto lijkt. Het is rood, een rode bedauto. Het schemerlampje is een klein lammetje. Oma vertelde dat het van mama was toen zij nog een meisje was en bij oma en opa in dit huis woonde. Als hij in bed ligt komen de tranen weer en Jeppe is blij dat hij ze nu niet hoeft in te houden. De steen in zijn maag moet er uit. Hij drukt zijn hoofd diep in zijn kussen. 'Mama,' snikt hij, 'mama, ik mis je.'

